

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2014. gada 14. martā*

Konkurence — Administratīvais process — Lēmums par informācijas pieprasīšanu —
Pieprasītās informācijas nepieciešamība — Pienākums norādīt pamatojumu — Samērīgums

Lieta T-306/11

Schwenk Zement KG, Ulma [*Ulm*] (Vācija), ko pārstāv *M. Raible*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *M. Kellerbauer*, *R. Sauer* un *C. Hödlmayr*, pārstāvji, kuriem palīdz
A. Böhlke, advokāts,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2367, galīgā redakcija, par
Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta piemērošanas procedūru (Lieta 39520 –
Cements un saistītie produkti).

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *A. Dītrihs* [*A. Dittrich*], tiesneši *I. Višņevska-Bjalecka*
[*I. Wiszniewska-Białecka*] un *M. Preks* [*M. Prek*] (referents),

sekretāre *T. Vailere* [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 8. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

- 1 2008. gada novembrī un 2009. gada septembrī Eiropas Kopienu Komisija, piemērojot Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. pantu, veica vairākas pārbaudes to

* Tiesvedības valoda – vācu.

sabiedrību telpās, kas darbojas cementa nozarē. Pēc šīm pārbaudēm tika pieprasīta informācija saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktu. Attiecībā uz prasītāju, *Schwenk Zement KG*, nedz tika veiktas pārbaudes telpās, nedz arī no tās tika pieprasīta informācija.

- 2 2010. gada 19. novembra vēstulē Komisija informēja prasītāju par savu nodomu tai nosūtīt lēmumu par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam un tai nosūtīja anketas projektu, ko tā plānoja pievienot šim lēmumam.
- 3 2010. gada 6. decembra vēstulē prasītāja iesniedza savus apsvērumus par šo anketas projektu.
- 4 Šajā pašā dienā Komisija informēja prasītāju, ka tā nolēmusi uzsākt procedūru atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktam pret šo un septiņiem citiem uzņēmumiem, kas darbojas cementa nozarē, par iespējamiem LESD 101. panta pārkāpumiem saistībā ar “tirdzniecības plūsmu Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ) ierobežojumiem, tostarp importa ierobežojumiem EEZ no valstīm, kas neietilpst EEZ, tirgu sadali, cenu saskaņošanu un pret konkurenci vērstām saistītām darbībām cementa tirgū un saistīto produktu tirgos” [Neoficiāls tulkojums] (turpmāk tekstā – “lēmums par procedūras uzsākšanu”).
- 5 2011. gada 30. martā Komisija pieņēma Lēmumu C(2009) 2367, galīgā redakcija, par Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta piemērošanas procedūru (Lieta 39520 – Cements un saistītie produkti) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).
- 6 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu, lai izpildītu šajā regulā noteiktos pienākumus, tā ar vienkāršu pieprasījumu vai ar lēmumu var pieprasīt uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām sniegt visu vajadzīgo informāciju (apstrīdētā lēmuma preambulas 3. apsvērums). Atgādinot, ka prasītāja tikusi informēta par tās nodomu pieņemt lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam un ka prasītāja iesniegusi apsvērumus par anketas projektu (apstrīdētā lēmuma preambulas 4. un 5. apsvērums), Komisija ar lēmuma starpniecību lūdza prasītājai, kā arī tās meitasuzņēmumiem, kas atrodas Eiropas Savienībā un ko tā tieši vai netieši kontrolē, atbildēt uz anketas jautājumiem, kas atrodas I pielikumā, sastāv no 94 lapām un veido 11 jautājumu grupas (apstrīdētā lēmuma preambulas 6. apsvērums). Norādes par atbilžu sniegšanu uz šo anketu atrodas apstrīdētā lēmuma II pielikumā, bet izmantojamie atbilžu paraugi – III pielikumā.
- 7 Tāpat Komisija atgādināja šā sprieduma 4. punktā norādīto iespējamo pārkāpumu aprakstu (apstrīdētā lēmuma preambulas 2. apsvērums).
- 8 Atsaucoties uz pieprasītās informācijas veidu un apjomu, kā arī uz iespējamo konkurences noteikumu pārkāpumu smagumu, Komisija uzskatīja, ka prasītājai ir jāpiešķir 12 nedēļu termiņš atbilžu sniegšanai uz pirmajām desmit jautājumu grupām un divu nedēļu termiņš – uz vienpadsmito jautājumu grupu par “Kontaktiem un sanāksmēm” (apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvērums).
- 9 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir izteikta šādā redakcijā:

“1. pants

[Prasītājai] (un tās meitasuzņēmumiem, kas atrodas Eiropas Savienībā un ko tā tieši vai netieši kontrolē) ir jāiesniedz šā lēmuma I pielikumā minētā informācija, ievērojot tā II un III pielikumā norādīto formu, 12 nedēļu laikā – jautājumiem, kas ietilpst 1.–10. grupā, un 2 nedēļu laikā – 11. jautājumu grupā – no šā lēmuma paziņošanas dienas. Visi šā lēmuma pielikumi veido tā neatņemamu sastāvdaļu.

2. pants

Šis lēmums ir adresēts [prasītājam] un tās meitasuzņēmumiem, kas atrodas Eiropas Savienībā un ko tā tieši vai netieši kontrolē.”

- 10 Ar 2011. gada 11. aprīļa vēstuli un 2011. gada 12. aprīļa e-pasta ziņu prasītāja lūdza pagarināt atbilžu sniegšanas termiņu, kas piemērojams 11. jautājumu grupai, līdz 2011. gada 2. maijam. Ar 2011. gada 12. aprīļa e-pasta ziņu prasītāja tika informēta, ka šis lūgums netiks apmierināts.
- 11 2011. gada 18. aprīlī un 5. maijā prasītāja iesniedza savu atbildi uz 11. jautājumu grupu. 2011. gada 27. jūnijā prasītāja iesniedza savu atbildi uz pirmajām 10 jautājumu grupām.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 12 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2011. gada 10. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 13 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
  - atcelt apstrīdēto lēmumu;
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 14 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
  - prasību noraidīt;
  - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 15 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (septītā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 16 Tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz mutiskiem jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2013. gada 8. februāra tiesas sēdē.

Juridiskais pamatojums

- 17 Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz to, ka lēmuma pieņemšana atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam ir nesamērīga, otrkārt, uz minētā 18. panta 3. punkta pārkāpumu, treškārt, uz divu nedēļu termiņa, kas noteikts atbildes sniegšanai uz 11. jautājumu grupu, nesamērīgo raksturu, ceturtkārt, uz apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu un, piektkārt, uz prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

Par apstrīdētā lēmuma pamatojuma apstrīdēšanu otrajā un ceturtajā pamatā

- 18 Otrā pamata pirmajā daļā par Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta pārkāpumu prasītāja tostarp apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav precīzs attiecībā uz pārkāpumu prezumpcijām, kuras Komisija plāno pārbaudīt, kas tai esot traucējis izvērtēt pieprasītās informācijas vajadzību.
- 19 Ceturtajā pamatā prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, pārkāpjot LESD 296. panta otro daļu. Tā tostarp pārmet Komisijai, ka tā ir pārfrāzējusi LESD 101. panta 1. punkta noteikumus un Regulas Nr. 1/2003 18. pantu, nevis norādījusi pamatojumu par faktiem, kas prasītājam

tiek pārvesti, par iespējamās rīcības smagumu un pieprasītās informācijas vajadzību. Tā būtībā arī apgalvo, ka pienākums norādīt apstrīdētā lēmuma pamatojumu bija vēl lielāks, ņemot vērā tostarp neparasto divu nedēļu termiņu, kas piešķirts atbildes sniegšanai uz 11. jautājumu grupu.

- 20 Savā atbildē uz otro pamatu Komisija apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā pietiekami precīzi ir izklāstīti iespējamie pārkāpumi, kurus tā plāno pārbaudīt. Atbildot uz ceturto pamatu, Komisija apgalvo, ka apstrīdētais lēmums no juridiskā viedokļa ir pietiekami pamatots.
- 21 Piemērojot iedibināto judikatūru, lēmuma par informācijas pieprasīšanu pamatojuma norādīšanai būtiskie elementi ir noteikti pašā Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā (skat. Vispārējās tiesas 2012. gada 22. marta spriedumu apvienotajās lietās T-458/09 un T-171/10 *Slovak Telekom/Komisija*, 76. un 77. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 22 Tādējādi ceturtais pamats (nepietiekams pamatojums) un otrā pamata pirmā daļa (Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta pārkāpums) daļēji pārklājas, ciktāl kritika par nepietiekamu precizitāti Komisijas skaidrojumos par iespējamajiem pārkāpumiem, kurus tā vēlas pārbaudīt, kas formāli ir tikusi izteikta otrā pamata ietvaros, ir vienlīdzīga ar apgalvojumu par apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu šajā aspektā.
- 23 Pienākuma pamatot individuālu lēmumu mērķis ir ļaut tiesai īstenot pārbaudi pār lēmuma likumību un sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, lai saprastu, vai lēmums ir pamatots vai tajā, iespējams, pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā likumību, precizējot, ka šī pienākuma apjoms ir atkarīgs no attiecīgā akta veida un konteksta, kādā tas ir ticis pieņemts, kā arī no attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopuma (Tiesas 1984. gada 25. oktobra spriedums lietā 185/83 *Interfacultair Instituut Electronenmicroscopie der Rijksuniversiteit te Groningen, Recueil*, 3623. lpp., 38. punkts; Vispārējās tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-349/03 *Corsica Ferries France/Komisija*, Krājums, II-2197. lpp., 62. un 63. punkts, un 2007. gada 12. jūlija spriedums lietā T-266/03 *CB/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 35. punkts).
- 24 Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā ir paredzēts, ka Komisija “paziņo pieprasījuma juridisko pamatu un nolūku, norāda informāciju, kura vajadzīga, un nosaka termiņu, kurā tā jāsniedz”. Turklāt Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā ir precizēts, ka Komisija “arī norāda sodus, kas paredzēti 23. pantā”, ka tā “norāda vai uzliek sodus, kas paredzēti 24. pantā”, un ka “tā norāda arī Tiesas tiesības pārskatīt lēmumu”.
- 25 Šāds pienākuma norādīt pamatojumu norobežojums ir skaidrojams ar to, ka lēmumam par informācijas pieprasīšanu ir pierādījumu savākšanas pasākuma raksturs.
- 26 Proti, ir jāatgādina, ka administratīvais process Komisijā atbilstoši Regulai Nr. 1/2003 iedalāms divos atsevišķos un secīgos posmos, katrs no kuriem atbilst noteiktai iekšējai loģikai, proti, pirmkārt, iepriekšējas izmeklēšanas posms, un, otrkārt, posms, kas balstīts uz sacikstes principu. Iepriekšējas izmeklēšanas posms, kurā Komisija izmanto Regulā Nr. 1/2003 paredzētās izmeklēšanas pilnvaras un kurš noris līdz paziņojumam par iebildumiem, ir paredzēts, lai Komisija varētu savākt visus nozīmīgos faktus, kas apstiprina vai noliedz konkurences tiesību normu pārkāpuma esamību, un formulēt sākotnējo nostāju par procedūras virzību, kā arī turpmāko rīcību. Turpretī posmam, kas balstīts uz sacikstes principu, sākas ar paziņojuma par iebildumiem pieņemšanu un turpinās līdz galīgā lēmuma pieņemšanai, ir jāļauj Komisijai pieņemt galīgo lēmumu par pārvesto pārkāpumu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-99/04 *AC-Treuhand/Komisija*, Krājums, II-1501. lpp., 47. punkts).
- 27 Pirmkārt, iepriekšējas izmeklēšanas posms sākas dienā, kad Komisija, īstenojot pilnvaras, kas tai piešķirtas Regulas Nr. 1/2003 18. un 20. pantā, veic pasākumus, kuri liecina par vainošanu pārkāpumā un kuriem ir nozīmīga ietekme uz aizdomās turēto uzņēmumu stāvokli. Otrkārt, tikai administratīvā posma, kurš balstīts uz sacikstes principu, sākumā attiecīgais uzņēmums ar paziņojumu par

iebildumiem tiek informēts par visiem būtiskajiem faktiem, uz kuriem Komisija balstās šajā procedūras stadijā, un šim uzņēmumam ir tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, lai nodrošinātu savu tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu. Līdz ar to tikai pēc paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas attiecīgais uzņēmums var pilnībā atsaukties uz savām tiesībām uz aizstāvību. Proti, ja šīs tiesības būtu attiecināmas uz posmu pirms paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas, Komisijas veiktās izmeklēšanas efektivitāte tiktu apdraudēta, jo attiecīgais uzņēmums jau iepriekšējās izmeklēšanas posmā varētu identificēt informāciju, kas Komisijai jau ir zināma, un attiecīgi to informāciju, kuru vēl varētu noslēpt (šajā ziņā skat. iepriekš 26. punktā minēto spriedumu lietā *AC-Treuhand*/Komisija, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 28 Tomēr izmeklēšanas pasākumi, ko Komisija ir veikusi iepriekšējās izmeklēšanas posmā, it īpaši pārbaudes pasākumi un informācijas pieprasījumi, pēc savas būtības nozīmē pārkāpuma apgalvojumu un tie var būtiski ietekmēt aizdomās turēto uzņēmumu situāciju. Tātad ir svarīgi novērst, ka šajā administratīvā procesa posmā varētu tikt neglābjami pārkāptas tiesības uz aizstāvību, jo veiktajiem izmeklēšanas pasākumiem var būt izšķiroša nozīme, sniedzot pierādījumus par uzņēmumu nelikumīgu rīcību, par ko tie varētu būt atbildīgi (šajā ziņā skat. Tiesas 1989. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās 46/87 un 227/88 *Hoechst*/Komisija, *Recueil*, 2859. lpp., 15. punkts, un iepriekš 26. punktā minēto spriedumu lietā *AC-Treuhand*/Komisija, 50. un 51. punkts).
- 29 Šajā saistībā ir jāatgādina, ka Komisijas pienākums norādīt informācijas pieprasījuma juridisko pamatu un mērķi ir pamatprasība, lai varētu uzskatīt, ka no attiecīgajiem uzņēmumiem pieprasītā informācija ir pamatota, kā arī lai šis uzņēmums varētu apzināties sava pienākuma sadarboties apmēru, vienlaikus aizsargājot savas tiesības uz aizstāvību. No minētā izriet, ka vienīgais, ko var lūgt Komisija, ir informācijas nodošana, kas tai ļautu pārbaudīt pārkāpumu pieņēmumus, kuri pamatotu izmeklēšanas veikšanu un kuri ir norādīti informācijas pieprasījumā (šajā ziņā pēc analogijas skat. Vispārējās tiesas 1991. gada 12. decembra spriedumu lietā T-39/90 *SEP*/Komisija, *Recueil*, II-1497. lpp., 25. punkts, un 1995. gada 8. marta spriedumu lietā T-34/93 *Société Générale*/Komisija, *Recueil*, II-545. lpp., 40. punkts).
- 30 Kā secinājumu 30. punktā Tiesas 1994. gada 19. maija spriedumam lietā C-36/92 P *SEP*/Komisija (*Recueil*, I-1911., I-1914. lpp.) uzsvēra ģenerālvokāts F. Dž. Džeikobs [*F. G. Jacobs*], pienākums norādīt pieprasījuma mērķi “acīmredzami [nozīmē, ka Komisijai] ir jānorāda apgalvotie konkurences noteikumu pārkāpumi”, “tas, vai informācija ir vajadzīga, ir jāizvērtē, salīdzinājumā ar informācijas pieprasījuma norādīto mērķi”, un “mērķis ir jānorāda pietiekami precīzi, un bez tā nav iespējams noteikt, vai informācija ir vajadzīga, un Tiesa nevarēs veikt savu pārbaudi”.
- 31 Tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai šāda lēmuma adresātam nav jāpaziņo visa tās rīcībā esošā informācija par iespējamiem pārkāpumiem un nav jāsniedz šo pārkāpumu precīza juridiska kvalifikācija, tomēr tai ir skaidri jānorāda pieņēmumi, ko tā ir paredzējusi pārbaudīt (iepriekš 29. punktā minētais spriedums lietā *Société Générale*/Komisija, 62. un 63. punkts, un iepriekš 21. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Slovak Telekom*/Komisija, 77. punkts).
- 32 Tomēr nevar Komisijai likt iepriekšējās izmeklēšanas posmā papildus pārkāpumu pieņēmumiem, kurus tā plāno pārbaudīt, sniegt norādes, proti, pierādījumus, kas tai liek domāt, ka ir ticis pārkāpts LESD 101. pants. Proti, šāds pienākums apdraudētu pastāvīgajā judikatūrā radīto līdzsvaru starp izmeklēšanas efektivitātes saglabāšanu un attiecīgā uzņēmuma tiesību uz aizstāvību saglabāšanu.
- 33 Šajā gadījumā apstrīdētajā lēmumā ir skaidri norādīts, ka tas ir pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu, un ka izmeklētās darbības varētu tikt uzskatītas par LESD 101. panta pārkāpumu. Tās preambulas 10. un 11. apsvērumā ir skaidra atsauce uz šā sprieduma 24. punktā minētajiem sodiem un pārsūdzības tiesībām.
- 34 Tas, vai apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots vai nē, ir atkarīgs tātad tikai no tā, vai pārkāpumu pieņēmumi, kurus Komisija plāno pārbaudīt, ir pietiekami skaidri precizēti.

- 35 Apstrīdētā lēmuma pamatojums šajā aspektā ir norāde apstrīdētā lēmuma preambulas 2. apsvērumā, saskaņā ar kuru: “prezumētie pārkāpumi attiecas uz tirdzniecības plūsmu Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ) ierobežojumiem, tostarp importa ierobežojumiem EEZ no valstīm, kas neietilpst EEZ, tirgu sadali, cenu saskaņošanu un pret konkurenci vērstām saistītām darbībām cementa tirgū un saistīto produktu tirgos”.
- 36 Turklāt apstrīdētajā lēmumā ir skaidra atsauce uz lēmumu par procedūras uzsākšanu, kas minēts šā sprieduma 4. punktā un kurā ir iekļauta papildu informācija par pārkāpuma pieņemumu ģeogrāfiskajām robežām, kā arī par attiecīgo produktu veidiem.
- 37 Vispārējā tiesa norāda, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir formulēts ļoti vispārīgi un to būtu vērts precizēt un ka tādējādi tas ir kritizējams šajā ziņā. Tomēr var uzskatīt, ka atsauce uz importa ierobežojumiem Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ), tirgu sadali, cenu saskaņošanu cementa tirgū un saistīto produktu tirgos, ko lasa kopā ar lēmumu par procedūras uzsākšanu, atbilst minimālajai skaidrības pakāpei, kas ļauj secināt, ka ir tikušas ievērotas Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta prasības.
- 38 No minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums no juridiskā viedokļa ir pietiekami pamatots.
- 39 Šo vērtējumu neietekmē dažādie prasītājas iesniegtie argumenti.
- 40 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas kritiku par to, ka nav norādīts pamatojums tam, kādēļ ir vajadzīga pieprasītā informācija, pietiek uzsvērt, ka atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam Komisijai nav jānorāda konkrēts pamatojums šajā aspektā. Proti, tieši ar norāžu par pārkāpuma pieņemumiem palīdzību Komisija mēģina pārbaudīt, vai attiecīgais uzņēmums var izvērtēt, vai pieprasītā informācija ir vajadzīga, un, vajadzības gadījumā, apstrīdēt lēmumu par informācijas pieprasīšanu Vispārējā tiesā.
- 41 Otrkārt, attiecībā uz pārmetumu, ka nav pietiekams pamatojums divu nedēļu termiņa izvēlei 11. jautājumu grupai, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā ir noteikts tikai, ka Komisijai ir jānosaka termiņš, nevis ka tai ir jāpamato šā termiņa izvēle.
- 42 Jebkurā gadījumā ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir norādīts pamatojums šajā saistībā, jo apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvērumā ir uzsvērts, ka 12 nedēļu termiņš, kas piešķirts 10 pirmajām jautājumu grupām, un 2 nedēļu termiņš – 11. jautājumu grupai – ir skaidrojams ar to, kāda veida un apmēra informācija tiek pieprasīta, kā arī ar konkurences noteikumu iespējamo pārkāpumu smagumu. Tādējādi var pieņemt, ka Komisija uzskatīja, ka sāks atbildes sniegšanas termiņš ir attaisnojams ar mazāku informācijas apjomu, ar ko ir saistīta 11. jautājumu grupa.
- 43 Treškārt, attiecībā uz prasītājas argumentiem par to, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums tai neļauj saprast Komisijas nostāju par tās 2010. gada 6. decembra vēstulē iesniegtajiem apsvērumiem, ir jāatbild, ka Komisijai nebija jāsniedz konkrēts pamatojums arī šajā saistībā. Tomēr ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 6. apsvērumā ir precizēts, ka šie apsvērumi vajadzības gadījumā ir tikuši ņemti vērā, izveidojot anketu apstrīdētā lēmuma I pielikumā.
- 44 Tādējādi ceturtais pamats, kā arī otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka nav bijis samērīgi pieņemt lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam.
- 45 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts samērīguma princips, jo šīs lietas apstākļos būtu pieticis vienkārši nosūtīt informācijas pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktam. Sava argumenta pamatojumam tā tostarp atsaucas uz apstākli, ka, atšķirībā no citām sabiedrībām, kurām ir adresēts lēmums atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam, Komisija tai nebija iepriekš nosūtījusi informācijas pieprasījumu atbilstoši šā panta 2. punktam. Tā arī uzskata, ka ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu ieviestās izmaiņas, salīdzinot ar situāciju, kāda bija, kad bija piemērojams Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17 - Pirmā regula par [EKL 81. un 82. panta] īstenošanu

(OV 1962, 13, 204. lpp.) – 11. pants, nenozīmē, ka Komisija var brīvi izvēlēties, vai izmantot informācijas pieprasījumu vai lēmumu par informācijas pieprasīšanu, atbrīvojoties no pienākuma ievērot samērīguma principu.

- 46 Komisija lūdz šo pamatu noraidīt.
- 47 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka samērīguma princips, kas ir viens no vispārīgajiem Savienības tiesību principiem, nozīmē, ka iestāžu tiesību akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir atbilstošs un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteiktos leģitimos mērķus, ņemot vērā, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais, un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (Tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedums lietā C-189/01 *Jippes u.c., Recueil*, I-5689. lpp., 81. punkts).
- 48 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punktu Komisija var pieprasīt uzņēmumam informāciju “ar vienkāršu pieprasījumu vai ar lēmumu”, un šajā normā nav noteikts, ka lēmumu var pieņemt tikai, ja iepriekš ir bijis nosūtīts “vienkāršs pieprasījums”. Šajā ziņā Regulas Nr. 1/2003 18. pants ir atšķirīgs no Regulas Nr. 17 11. panta, kura 5. punktā iespēja pieprasīt informāciju ar lēmumu bija pakļauta nosacījumam, ka iepriekš nav izdevies iegūt informāciju ar pieprasījumu.
- 49 Pretēji tam, ko, šķiet, savos procesuālajos rakstos apgalvo Komisija, ir jāuzsver, ka tai izdarāmā izvēle starp informācijas pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktam un lēmumu par informācijas pieprasīšanu atbilstoši šīs pašas regulas 18. panta 3. punktam ir pakļauta samērīguma pārbaudei. Tas noteikti izriet no paša samērīguma principa definīcijas, kas minēta šā sprieduma 47. punktā, ciktāl tajā norādīts, ka, “ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais”. Tāpat ir jānorāda, ka Komisijai Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punktā piešķirtajai izvēlei ir zināma līdzība ar izvēli starp pārbaudi, kas veikta uz vienkārša pilnvarojuma pamata, un pārbaudi, kas noteikta ar lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 17 14. pantam un Regulas Nr. 1/2003 20. pantam. Tomēr šīs izvēles izdarīšana ir pakļauta pārbaudei Savienības tiesā atbilstoši samērīguma principam (Tiesas 1980. gada 26. jūnija spriedums lietā 136/79 *National Panasonic/Komisija, Recueil*, 2033. lpp., 29. punkts, un 2002. gada 22. oktobra spriedums lietā C-94/00 *Roquette Frères, Recueil*, I-9011. lpp., 77. punkts; Vispārējās tiesas 2007. gada 8. marta spriedums lietā T-340/04 *France Télécom/Komisija, Krājums*, II-573. lpp., 147. punkts).
- 50 Ņemot vērā, ka judikatūrā attiecībā uz samērīguma ievērošanas pārbaudi tiek dota priekšroka pārbaudei, kas noteikta ar lēmumu, ir jākonstatē, ka šādai pārbaudei attiecībā uz izvēli starp vienkāršu informācijas pieprasījumu un lēmumu, būtu jābūt atkarīgai no tā, vai, ņemot vērā konkrētās lietas īpatnības, ir vajadzīgs veikt atbilstīgu izmeklēšanu (iepriekš 49. punktā minētie spriedumi lietā *National Panasonic/Komisija*, 29. punkts; lietā *Roquette Frères*, 77. punkts, un lietā *France Télécom /Komisija*, 147. punkts).
- 51 Šajā ziņā ir jāņem vērā, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts izmeklēšanā par konkurenci ierobežojošām darbībām, kurās papildus prasītājam ir iesaistīti septiņi citi uzņēmumi, kas darbojas cementa nozarē.
- 52 Lēmums atšķiras no vienkārša informācijas pieprasījuma ar to, ka Komisija, attiecīgi piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta b) apakšpunktu vai 24. panta 1. punkta d) apakšpunktu, var uzlikt naudas sodu vai kavējuma naudas gadījumā, ja tiek sniegta nepilnīga vai novēloti sniegta informācija.
- 53 Līdz ar to, ņemot vērā ievācamās un salīdzināmās informācijas apjomu, nav atzīstams ne par neatbilstošu, ne par nesamērīgu, ka Komisija attiecībā uz prasītāju tieši pieņēma tiesību aktu, kas tai piešķir vislielāko pārliecību, ka prasītāja iesniegs pilnu un detalizētu atbildi.

- 54 Turklāt, ciktāl lēmuma par informācijas pieprasīšanu izmantošanas samērīgums ir jāizvērtē, ņemot vērā, ka ir jāveic atbilstīga izmeklēšana, ir jānoraida prasītājas pieņemums par nevienlīdzīgu attieksmi pret to tādēļ, ka citiem uzņēmumiem, uz kuriem attiecas izmeklēšana, pirms lēmuma pieņemšanas saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu esot ticis nosūtīts vienkāršs informācijas pieprasījums. Proti, ar vajadzību veikt atbilstīgu izmeklēšanu var attaisnot, ka attiecībā uz visiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, kas var sniegt minētās izmeklēšanas veikšanai lietderīgu informāciju, netiek izmantota viena un tā pati pieeja.
- 55 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija, attiecībā uz prasītāju pieņemot lēmumu par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam, nav pārkāpusi samērīguma principu un ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta pārkāpumu

- 56 Šis pamats būtībā sastāv no divām daļām. Uz pirmo daļu par to, ka informācijas pieprasījuma mērķis neesot pietiekami skaidrs, atbilde jau tika sniegta šā sprieduma 18.–44. punktā. Otrajā daļā prasītāja apgalvo, ka pirmajās 10 jautājumu grupās pieprasītajai informācijai nav nekādas saistības ar tai pārmestajiem faktiem, kas esot Regulas Nr. 1/2003 18. panta pārkāpums. Tas, ka pastāv konkurences tiesību pārkāpums, nevarot tikt konstatēts, sniedzot informāciju atbilstoši pirmajām 10 jautājumu grupām, kas attiecas uz cementa tirdzniecību pēdējo desmit gadu laikā un, kuru sniedzot, Komisijai rastos detalizēts priekšstats par cementa rūpniecību.
- 57 Komisija lūdz šo pamatu noraidīt.
- 58 Kā jau ticis uzsvērts šā sprieduma 29. punktā, vienīgais, ko var lūgt Komisija, ir informācijas nodošana, kas tai ļautu pārbaudīt pārkāpumu pieņēmumus, kuri pamatotu izmeklēšanas veikšanu un kuri ir norādīti informācijas pieprasījumā (1991. gada 12. decembra spriedums lietā *SEP/Komisija*, 25. punkts, un iepriekš 29. punktā minētais spriedums lietā *Société Générale/Komisija*, 40. punkts).
- 59 Ņemot vērā Komisijas plašās izmeklēšanas un pārbaudes pilnvaras, Komisija ir tā, kurai ir jānovērtē tās informācijas nepieciešamība, ko tā pieprasa attiecīgajiem uzņēmumiem (šajā ziņā skat. Tiesas 1982. gada 18. maija spriedumu lietā 155/79 *AM & S Europe/Komisija*, *Recueil*, 1575. lpp., 17. punkts; 1989. gada 18. oktobra spriedumu lietā 374/87 *Orkem/Komisija*, *Recueil*, 3283. lpp., 15. punkts, un iepriekš 49. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 78. punkts).
- 60 Attiecībā uz pārbaudi, ko Vispārējā tiesa veic attiecībā uz šo Komisijas vērtējumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru jēdziens “vajadzīgā informācija” ir jāinterpretē, ņemot vērā mērķus, kuru sasniegšanai Komisijai tikušas piešķirtas attiecīgās izmeklēšanas pilnvaras. Tādējādi prasība par to, ka ir jāpastāv saiknei starp informācijas pieprasījumu un apgalvoto pārkāpumu, ir izpildīta, ja šajā procedūras stadijā minētais pieprasījums var tikt likumīgi uzskatīts par saistītu ar apgalvoto pārkāpumu tādā nozīmē, ka Komisija var pamatoti uzskatīt, ka dokuments tai palīdzēs noteikt apgalvotā pārkāpuma esamību (iepriekš 29. punktā minētais 1991. gada 12. decembra spriedums lietā *SEP/Komisija*, 29. punkts, un iepriekš 21. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Slovak Telekom /Komisija*, 42. punkts).
- 61 Šajā lietā ir jāatzīst, ka prasītāja nav precīzi izklāstījusi, kāda atbilstoši pirmajām 10 jautājumu grupām pieprastā informācija ir tā, kuras vajadzību tā apstrīd, bet vispārīgi kritizē informācijas pieprasījuma, kas attiecas uz cementa tirdzniecību desmit gadu laikposmā, vajadzību. Būtībā tā apstrīd lēmuma par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam izmantošanu, jo šādos apstākļos Komisijai esot bijis jāveic izmeklēšana attiecībā uz ekonomikas nozari atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 17. pantam.

- 62 Tomēr, tas vien, ka prasītāja vienkārši norādījusi uz to, ka atbilstoši pirmajām 10 jautājumu grupām pieprasītā informācija attiecas uz cementa tirdzniecību desmit gadu laikposmā, neļauj secināt, ka minētie jautājumi pārsniedz to, ko varētu uzskatīt par vajadzīgu, ņemot vērā informācijas pieprasījuma mērķi, kas minēts šā sprieduma 4. un 35. punktā.
- 63 Šo secinājumu neietekmē prasītājas apgalvojums replikā, kas būtībā attiecas uz to, ka pieprasītās informācijas apjoms liek domāt, ka apstrīdētajam lēmumam ir izpētes raksturs.
- 64 Protams, ir tiesa, ka prasība nodrošināt aizsardzību pret valsts varas patvaļīgu vai nesamērīgu iejaukšanos jebkuras personas, vai tā būtu fiziska vai juridiska persona, privātajās darbībās ir Savienības tiesību vispārējais princips (iepriekš 21. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Slovak Telekom*/Komisija, 81. punkts).
- 65 Tāpat ir jāuzsver, ka, lai ievērotu šo vispārējo principu, lēmuma par informācijas pieprasīšanu mērķim būtu jābūt ievākt dokumentāciju, kas nepieciešama, lai pārbaudītu to faktisko un juridisko apsvērumu patiesumu un apmēru, par kuriem Komisijas rīcībā jau ir informācija.
- 66 Tomēr apstrīdētā lēmuma iespējamais patvaļīgais raksturs nevar tikt konstatēts atkarībā no informācijas pieprasījuma apmēra, jo Komisija var likumīgi veikt izmeklēšanu saistībā ar plašu izmeklēšanas jomu, ja tās rīcībā ir pietiekami būtiskas norādes par uzņēmuma dalību dažādos iespējamajos pārkāpumos, ko tā plāno pārbaudīt.
- 67 Ir jāatzīst, ka šajā lietā prasītāja neapstrīd un nav pieprasījusi Vispārējai tiesai pārbaudīt, ka Komisijas rīcībā ir pietiekami būtiskas norādes, ar kurām ir pamatota apstrīdēta lēmuma pieņemšana. Tādējādi, tā kā prasītāja nav iesniegusi skaidru un pamatotu attiecīgu lūgumu, Vispārējai tiesai pēc savas iniciatīvas nav jāpārbauda, pamatojoties tikai uz vispārīgiem apgalvojumiem par informācijas pieprasījuma plašo raksturu, vai Komisijas rīcībā ir pietiekami būtiskas norādes, ar kurām ir pamatota apstrīdēta lēmuma pieņemšana.
- 68 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida.
- Par trešo pamatu, kas attiecas uz divu nedēļu termiņa, kas noteikts atbildes sniegšanai uz 11. jautājumu grupu, nesamērīgo raksturu*
- 69 Prasītāja uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts samērīguma princips, ņemot vērā, ka divu nedēļu termiņš, kas noteikts atbildes sniegšanai uz 11. jautājumu grupu, neesot pietiekams.
- 70 Komisija lūdz šo pamatu noraidīt. Tā uzskata, ka prasītājam nav intereses celt prasību attiecībā uz šo termiņu, jo atbilde uz 11. jautājumu grupu tika iesniegta un prasītāja saņēma apliecinājumu tam, ka tai netiks uzlikts naudas sods, ja tā iesniegs pieprasīto informāciju pakāpeniski. Komisija arī apgalvo, ka divu nedēļu termiņš ir pamatots un ka prasītājam pēc būtības nav neiespējams atbildēt uz 11. jautājumu grupu noteiktajā termiņā.
- 71 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka informācijas pieprasījumiem, ko Komisija ir adresējusi uzņēmumam, ir jāatbilst samērīguma principam un ka uzņēmuma pienākums sniegt informāciju nevar būt šim uzņēmumam nesamērīgs salīdzinājumā ar izmeklēšanas vajadzībām (iepriekš 29. punktā minētais Vispārējās tiesas 1991. gada 12. decembra spriedums lietā *SEP*/Komisija, 51. punkts; 2003. gada 30. septembra spriedums apvienotajās lietās T-191/98, no T-212/98 līdz T-214/98 *Atlantic Container Line u.c./Komisija, Recueil*, II-3275. lpp., 418. punkts, un iepriekš 21. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Slovak Telekom*/Komisija, 81. punkts).

- 72 Lai izvērtētu tā sloga iespējami nesamērīgo raksturu, ar ko ir saistīts pienākums atbildēt uz 11. jautājumu grupu divu nedēļu termiņā, ir jāņem vērā apstākļi, ka prasītājam – esot lēmuma par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam adresātei – pastāv ne tikai risks, ka gadījumā, ja tā iesniegs nepilnīgu informāciju vai to iesniegs novēloti, vai vispār neiesniegs, tai tiks uzlikts naudas sods vai kavējuma nauda, piemērojot attiecīgi Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 24. panta 1. punkta d) apakšpunktu, bet arī risks, ka tai, piemērojot minētās regulas 23. panta 1. punkta b) apakšpunktu, tiks uzlikts naudas sods gadījumā, ja tā nosūtīs informāciju, ko Komisija kvalificēs kā neprecīzu vai sagrozītu.
- 73 Tādējādi lēmumā par informācijas pieprasīšanu paredzētā termiņa piemērotības izvērtējumam ir īpaša nozīme. Proti, minētajam termiņam ir jāļauj adresātam ne tikai faktiski iesniegt atbildi, bet arī pārliecināties, ka sniegtā informācija ir pilnīga, precīza un nesagrozīta.
- 74 Iepriekšējs jautājums, ko Komisija izvirzīja par prasītājas interesi izvirzīt šo pamatu, ir jāsaprot kā tāds, ar ko tiek apstrīdēta prasītājas interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā atbildes uz 11. jautājumu grupu sniegšanai ir noteikts divu nedēļu termiņš. Komisija pamatojas uz apstākļi, ka pieprasītā informācija daļēji tika iesniegta pēc termiņa un prasītājai netika uzlikts naudas sods, un ka telefonsarunas laikā tai tika sniegta iespēja pakāpeniski sniegt atbildes.
- 75 Šajā ziņā pietiek uzsvērt, ka intereses celt prasību par lēmumu, kurā likts iesniegt informāciju, paliek, pat ja tās adresāts to ir izpildījis. Proti, pašai lēmuma atcelšanai var būt juridiskas sekas, it īpaši liekot Komisijai veikt pasākumus, kas ietver Vispārējās tiesas sprieduma izpildi, un novērst šādas Komisijas prakses atkārtošanos (šajā ziņā pēc analogijas skat. Vispārējās tiesas 1994. gada 9. novembra spriedumu lietā T-46/92 *Scottish Football/Komisija, Recueil*, II-1039. lpp., 14. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 76 Tādējādi ir jāsecina, ka prasītājai ir interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu un tai ir tiesības izvirzīt pamatus, kurus tā uzskata par tādiem, kas Vispārējai tiesai liks apmierināt tās prasījumus.
- 77 Katrā ziņā ir jāatzīst, ka Komisija nav iesniegusi nevienu pierādījumu tam, ka prasītājai būtu ticis apliecināts, ka pieprasītās informācijas pakāpeniskas iesniegšanas gadījumā (un tāpat daļēji pēc noteiktā termiņa) tai netiks uzlikts naudas sods vai kavējuma nauda. Lai arī starp lietas dalībniekiem netiek apstrīdēts, ka šajā jautājumā bija notikusi telefonsaruna starp prasītājas advokātu un Komisijas ierēdni, tās nav vienisprātis par šīs sarunas precīzo nozīmi.
- 78 Tādējādi no lietas materiāliem skaidri izriet tikai Komisijas atteikums 2011. gada 12. aprīļa vēstulē pagarināt atbildes sniegšanas termiņu, kas ir piemērojams 11. jautājumu grupai, atbildot uz attiecīgu prasītājas pieprasījumu 2011. gada 11. aprīļa vēstulē un 2011. gada 12. aprīļa e-pasta ziņā. Līdz ar to, tā kā prasītāja atbildes uz 11. jautājumu grupu daļu bija nosūtījusi pēc noteiktā termiņa, tai tādēļ, vismaz teorētiski, Komisija varēja uzlikt naudas sodu, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta b) apakšpunktu, neraugoties uz apliecinājumiem, kurus, šķiet, ir sniegusi Komisija savos rakstiskajos dokumentos.
- 79 Turklāt šā sprieduma 72. un 73. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ir jāuzskata, ka tā sloga iespējami nesamērīgais raksturs, ar ko ir saistīts pienākums divu nedēļu laikā atbildēt uz 11. jautājumu grupu, var ietekmēt sniegto atbilžu pilnīgo, precīzo un pietiekami skaidro raksturu, kas attiecīgajā gadījumā tāpat varētu izraisīt naudas sodu uzlikšanu, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
- 80 11. jautājuma a) punktā prasītājai ir lūgts paziņot visus datus par *P. L.* un *H. M.* k-gu lomu, funkcijām un atbildību kopš 2001. gada, par viņu tiešo priekšnieku un, visbeidzot, personu vai personām, kas ir viņu padotībā. 11. jautājuma b) punktā ir lūgts iesniegt visu sanāksmju un citu tādu rakstveida vai mutvārdu kontaktu sarakstu, kas saistīti ar cementu un saistītajiem produktiem un kas ir notikuši starp *P. L.* (par 2003.–2009. gada laikposmu) un *H. M.* (par 2006.–2008. gada laikposmu) ar cementa un

saistīto produktu ražotājiem vai to pārstāvjiem Vācijā. Šajā saistībā prasītājam tostarp ir lūgts precizēt sanāksmju datumus un uzaicināto personu un dalībnieku uzvārdus, minēt sanāksmes vai sanāksmju organizējošo vai pieprasījušo personu vai uzņēmumu uzvārdus, kā arī paziņot citu to prasītājas darbinieku uzvārdus, lomu, funkcijas un atbildību, kas ir piedalījušies šajās sanāksmēs laikposmā no 2001. gada līdz 2010. gadam. Visbeidzot, 11. jautājuma c) punktā prasītājam ir lūgts iesniegt visus dokumentus saistībā ar minētajiem kontaktiem vai sanāksmēm, ieskaitot tostarp e-pasta ziņas, dienas kārtības, sanāksmju protokolus, ceļošanas dokumentus, rakstiskas piezīmes, atskaites vai protokolus.

- 81 Ir jāatzīst, ka no apstrīdētā lēmuma neizriet, ka būtu īpaša vajadzība saistībā ar izmeklēšanu, ar kuru būtu pamatots īpaši īss termiņš, kas paredzēts 11. jautājumu grupā lūgtās informācijas iesniegšanai.
- 82 Kā ticis uzsvērts šā sprieduma 42. punktā, no apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvēruma var tikai secināt, ka šā termiņa pamatojums varētu būt saistīts ar Komisijas vērtējumu, saskaņā ar kuru šis jautājumu grupas ietvaros ir jāsniedz mazāka apjoma informācija.
- 83 Protams, Komisija pamatoti atgādina, ka atbilstoši vispārējam rūpības pienākumam, kas ir visiem uzņēmumiem vai uzņēmumu asociācijām, prasītājam ir jā rūpējas par to, lai tās grāmatvedībā vai arhīvos tiktu pienācīgi uzglabāti dokumenti, kas ļauj izsekot tās darbību, it īpaši ar mērķi iegūt nepieciešamos pierādījumus tiesas vai administratīvo lietu gadījumā (2011. gada 16. jūnija spriedums lietā T-240/07 *Heineken Nederland* un *Heineken/Komisija*, Krājums, II-3355. lpp., 301. punkts).
- 84 Tomēr, tā kā atbilde uz 11. jautājumu grupu tostarp nozīmē, ka ir jāidentificē visi prasītājas kontakti – ieskaitot tos, kas nav oficiāli, – ar cementa un saistīto produktu ražotājiem vai to pārstāvjiem Vācijā, par attiecīgi trīs un septiņu gadu laikposmiem, Vispārējā tiesa norāda, ka, neraugoties uz šo uzglabāšanas pienākumu, pieprasītās informācijas savākšana, sakārtošana un pārbaude nav noteikti vienkāršas.
- 85 Turklāt šā sprieduma 73. punktā minēto iemeslu dēļ ir jāņem vērā, ka noteiktajam termiņam būtu jāļauj prasītājam pārliecināties, ka iesniegtā informācija ir pilnīga, precīza un nesagrožīta.
- 86 Ir jāatzīst, ka, ņemot vērā pieprasītās informācijas veidu, divu nedēļu termiņš atbildes sniegšanai šķiet nepietiekams, lai savāktu informāciju un pārliecinātos, ka sniegtā atbilde ir pilnīga, precīza un nesagrožīta.
- 87 No minētā izriet, ka pienākuma atbildēt uz šiem jautājumiem šādā termiņā uzlikšana ir līdzvērtīga nesamērīgam slogam šā sprieduma 71. punktā minētās judikatūras izpratnē.
- 88 Šo secinājumu neietekmē tas, ka 2010. gada 19. novembra vēstulē – kā atgādināja Komisija – tā bija paziņojusi prasītājam par savu nodomu tai nosūtīt lēmumu par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam, tai iesniedzot anketas projektu, kuras 15. jautājumu grupa bija būtībā identiska 11. jautājumu grupai galīgajā anketā.
- 89 Šajā ziņā pietiek uzsvērt, ka šīs vēstules 4. punktā Komisija pilnīgi nepārprotami uzrakstīja, ka “lēmumā, kas tiks pieņemts atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam, sabiedrībai *Schwenk* tiks piešķirts divu mēnešu termiņš atbildes sniegšanai uz lēmuma anketu precīzā, pilnīgā un nesagrožītā veidā”.
- 90 Tādējādi tas, ka prasītājam bija legītīma paļāvība uz to, ka tās rīcībā būs divu mēnešu termiņš, lai atbildētu uz 11. jautājumu grupu, katrā ziņā nozīmē to, ka paziņojums 2010. gada 19. novembra vēstulē nevar tikt ņemts vērā, lai izvērtētu pienākuma divu nedēļu laikā atbildēt uz minēto jautājumu grupu samērīgumu.
- 91 Attiecībā uz Komisijas atsauci uz paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu (OV 2011, C 308, 6. lpp.) 38. punktu pietiek uzsvērt, ka tai nav nozīmes.

- 92 Katrā ziņā ir jāuzsver, ka no minētā paziņojuma 38. punkta izriet, ka parasti noteiktais termiņš ir vismaz divas nedēļas, bet ka tas var būt īsāks, ja pieprasījuma piemērošanas joma ir ierobežota. Tas drīzāk pamato domu, ka Komisijai divu nedēļu termiņš parasti ir minimālā prasība. Tomēr šajā lietā, ņemot vērā, cik būtisku darbu var radīt pieprasītās informācijas savākšana, sakārtošana un pārbaude, divu nedēļu termiņa izmantošana, mazākais, ir nesamērīga.
- 93 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, šis pamats ir jāpieņem.
- 94 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir precizēts, ka pielikumi ir apstrīdētā lēmuma neatņemama sastāvdaļa. Lasot I pielikumu, kas ir anketa, šķiet, ka 11. jautājumu grupa neveido vienu kopumu ar pārējo anketu.
- 95 Līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ tikai tiktāl, ciktāl tajā ir lūgts prasītājam atbildēt uz anketas 11. jautājumu grupu, kas ir tā I pielikumā, un nav jāizvērtē piektais pamats kas attiecas tikai uz 11. jautājumu grupu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 96 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šā paša panta 3. punkta pirmajai daļai, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala.
- 97 Tā kā šajā lietā prasība tika daļēji apmierināta, lietas apstākļi tiktu taisnīgi izvērtēti, ja tiktu nolemts, ka Komisija sedz vienu trešdaļu savu tiesāšanās izdevumu un atlīdzina vienu trešdaļu prasītājas tiesāšanās izdevumu un ka prasītāja sedz divas trešdaļas savu tiesāšanās izdevumu un atlīdzina divas trešdaļas Komisijas tiesāšanās izdevumu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2367, galīgā redakcija, par Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta piemērošanas procedūru (Lieta 39520 – Cements un saistītie produkti), ciktāl tas attiecas uz tā I pielikumā esošās anketas 11. jautājumu grupu;**
- 2) **Schwenk Zement KG sedz divas trešdaļas savu tiesāšanās izdevumu un atlīdzina divas trešdaļas Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumu. Komisija sedz vienu trešdaļu savu tiesāšanās izdevumu un atlīdzina vienu trešdaļu Schwenk Zement tiesāšanās izdevumu;**
- 3) **pārējā daļā prasību noraidīt.**

Dittrich

Wiszniewska-Białecka

Prek

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 14. martā.

[Paraksti]